

Mester Györgyi

Mester Györgyi: Mása és a medvehagyma

Sűrű erdő közepén, kék tavacska mellett, égbetörően magas hegy gyomrában, tágas barlangban éledgett a medvecsalád: Pása, a folyton dörmögő medve papa, Dása, a mindenkirez barátságos medve mama, és huncut kicsi medvebocsuk, Másenka.

Dása, a medve mama, igen gondos szülő volt. Mindig ügyelt arra, hogy még élelemszerző körútjukon se tévessze szem elől a kis mackó lányt. Együtt szemezgették a bokrokról a bogyókat, terméseket, kutatták fel erdő szerte az ehető fűféléket, gumókat és gyökereket.

Néha az apróbb-nagyobb gerinceseket is levadászták, már csak ilyen a medve étvágy. Medve mama nem ritkán otthon készítette el családjá számára az aznapi ennivalót. Mindnyájan ínycsevek voltak, szerették a finom ízeket, a fűszeres harapnivalókat.

Elérkezett az Anyák napja, amit az erdő lakói is meg szoktak ünnepelni.

Dása mamának ez alkalomból tengernyi tennivalója akadt a barlang körül, emellett egy különleges ebédet is akart készíteni a családjának. Mindenféle étel volt már odahaza, csupán egy ízesítőszert, a medvehagyma hiányzott a főzéshez.

Mása korábban még sohasem járt az erdőn egymagában, de mivel már nem volt olyan kicsi és gyámoltalan, a mamája rábízta a fűszer beszerzését. Mása örült a megbízatásnak, mert így legalább valami ajándékot adhatott az édesanyjának, a segítségért, hogy elmegy a fűszerért.

Az anyukája elmagyarázta neki, merre induljon, hol keresse, és miről fogja felismerni a növénykét. Leírta, hogy hosszúkás, harsány zöld levelei vannak, de nem ám olyan vékony, lándzsa alakú, mint a fű, hanem kicsit hasas a levél, ami hegyes csúcsban végződik. Általában párosával, egy-két levél található egy tövön. Jó a szaga, finoman csiklandja a medveorrot. Biztosan nem fogja elvéteni, csak hozzon belőle egy szép, nagy csokorral az ebédhez.

Másenka jó darabig elidőzött, medve mama már éppen aggódni kezdett érte, amikor a kicsi bocs feltűnt a barlang bejáratánál. Mancsát a háta mögé dugva, mosolyogva közeledett.

Lelkendezve mesélte a mamájának, hogy messzire kellett mennie a hagymáért, azért késett, de visszafelé már nagyon sietett, hogy minél előbb hazaérjen.

Tágas tisztás közelében talált a szép, zöld levelekre, amelyek sűrűn beborították a fák alját. Már messziről érezte a fűszeres, jó illatot. Ám érdekes módon, nem csak ő, a méhecskék is körbedongták a leveleket. Alig tudta elhessegetni őket. Azért sikerült csipések nélkül megúsznia, és jó sokat szedett a hagymából.

- *No, mutasd, had lássam, mennyi finomságot sikerült hazahoznod – kérte a mamája.*

Ekkor Másenka elővett a háta mögül egy gyönyörű csokrot, ami telis-tele volt zöld levelekkel, és hófehér csengettyűvel megszórta, illatos virágokkal. Átnyújtotta a mamájának.

- *Ügyes voltam, ugye, hogy ennyi medvehagymát sikerült szednem? – kérdezte.*

Medve mama elnevette magát.

- *Csak azt felejtettem elmondani neked, hogy még véletlenül se téveszd össze a gyöngyvirág levelével a hagymát – mondta mosolyogva. – De sebj. Úgy veszem, kedves meglepetést kaptam tőled Anyák napjára. Egy illatos csokor gyöngyvirágot. Köszönöm! – Ezt azonban nem a fazékba, hanem a vázába tesszük.*

Aznap nem került medvehagyma a finom ünnepi ebédbe, azonban soha nem érzett, kellemes illat lengte be az egész barlangot. És ettől lett még különlegesebb és emlékezetesebb ez az Anyák napja.